

Prequel k bestselleru *Na konci naozaj obaja umrú*

ADAM SILVERA

**NA KONCI UMRÚ
AKO PRVÍ**

**COO
BOO**

„Výnimočné a nezabudnuteľné.“
ALA Booklist

Na konci umrú ako prví

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO

BOO

Adam Silvera

Na konci umrú ako prví – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**NA KONCI UMRÚ
AKO PRVÍ**

ADAM SILVERA

NA KONCI UMRÚ
AKO PRVÍ

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

COO
BOO

Pre tých, ktorí pri mne vždy stáli.

*Ďakujem Nicole a Davidovi Yoonovcom,
mojim obľúbeným susedom s veľkým srdcom.
Vďaka nim viem, ako má vyzerat láska.*

PRVÁ ČASŤ

PREDVEČER LINKY SMRTI

*„Všetkých zaujíma, ako dokážeme predvídať smrť.
Prosíte pred nástupom do lietadla pilota, aby vám vysvetlil princípy
aerodynamiky, alebo sa jednoducho necháte odviezť do cieľa?*

*Žiadam vás, aby ste sa prestali zaujímať o to,
odkiaľ máme informácie, a namiesto toho žili svoj život.
Váš cieľ sa možno nachádza bližšie, ako si myslíte.“*

– Joaquin Rosa, zakladateľ Linky smrti

30. JÚLA 2010

ORION PAGAN

22.10

Možno mi o polnoci zavolá Linka smrti, ale nebude to prvýkrát, čo mi niekto povie, že zomriem.

Posledných niekoľko rokov pre vážne problémy so srdcom bojujem o život, ktorý som si ani nemohol vychutnať, lebo som sa bál, že v sekunde zomriem. Potom sa sčista-jasna vynorila organizácia Linka smrti, ktorá tvrdila, že vie predvídať nielen či, ale aj kedy zomrieme. Znelo to ako jedna z mojich poviedok. V reálnom svete nemávam také šťastie. Čoskoro nám však došlo, že to myslia vážne, keď prezident Spojených štátov na tlačovke predstavil zakladateľa Linky smrti a potvrdil schopnosť tejto spoločnosti predvídať naše osudy.

V tú noc som sa prihlásil na Linku smrti.

Teraz len dúfam, že nebudem patriť k tým, ktorí dostanú telefonát o svojom poslednom dni hneď po spustení Linky.

Ak hej, tak aspoň viem, že som skončil.

Dovtedy si budem užívať.

Začnem tým, že sa zúčastním premiéry Linky smrti, udalosť, ktorú človek zažije len raz za život.

Linka smrti organizuje nespočetne veľa večierkov po celej krajine, zrejme aby ľuďom zdvihla náladu a navadila ich na tento

program, ktorý navždy zmení, ako vnímame život a smrť. Na mnohých miestach sa už začali, napríklad na móle Santa Monica Pier v Kalifornii, v Millenium Parku v Chicagu, v Národnom múzeu letectva Spojených štátov amerických v Ohiu a na Šiestej ulici v Austine. Ja som, samozrejme, na tom najlepšom na Times Square, v srdci New Yorku, kde sídli prvé stredisko Linky smrti. Milujem svoje mesto, ale v živote by som na Times Square nešiel na Silvestra, na to býva príliš zima. Teraz počas teplej letnej noci to tu kvôli takej historickej udalosti vydržím.

Neskutočné, koľko prachov musela Linka smrti minúť. Stačí sa pozrieť na Times Square. Vždy tam na veľkých obrazovkách bežia reklamy na milión vecí naraz, všetko od minerálok cez seriály po nové webové stránky, ale dnes nie. Na všetkých obrazovkách sa vynímajú čierne digitálne presýpacie hodiny na žiarivo bielom pozadí. Hodiny sú takmer plné, odpočítavajú do polnoci, keď sa začnú prvé telefonáty. Je v tom však niečo viac. Skoro akoby produkt, ktorý Linka smrti ponúka, bol samotný čas. Marketing im celkom ide, ľudia sa stavajú do radov pred informačnými stánkami, akoby rozdávali nové iPhone, len aby sa porozprávali s pracovníkmi zo zákazníckych služieb Linky smrti.

„Predstav si, že by si pracovala pre Linku,“ vyhrknem.

Moja najlepšia kamarátka Dalma zdvihne pohľad od mobilu. „Ja by som to nedala.“

„Že? V podstate každý hovor zachráni niekomu život, ale vlastne ani nie. Ako so sebou môžeš žiť, keď vieš, že každý, s kým si v ten deň hovoril, je mŕtvý?“

„Orion, viem, že ti po rozume stále behá smrť, ale trať ma z teba.“

„V skutočnosti mi smrť behá po srdci.“

„Bože, ja ťa tak neznášam. Zamestnám sa v Linke smrti, len aby som ti mohla zavolať.“

„No tak, nemôžeš bezo mňa žiť.“

Nedopoviem, že raz bude musieť. Nikto si nemyslí, že vydržím ďalších osemnásť rokov, ani Dalma, aj keď to nikdy nepriзна náhlas a neustále sníva o tom, čo všetko spolu zažijeme. Napríklad moju prvú autogramiádu, keď sa konečne seriózne pustím do publikovania mojich superkrátkych príbehov alebo toho románu, ktorý by som rád napísal, keby som veril, že budem žiť dosť dlho na to, aby som ho dokončil. Alebo ako budem Dalmu povzbudzovať, keď prevráti svet technológií hore nohami. Ako si budeme navzájom robiť srandu zo známostí, ktoré privedieme domov, čo mi vždy prišlo neuveriteľné, lebo si nedokážem predstaviť, že by niektorý z nás nabral odvalu a prihovoral sa chalanovi, ktorý sa nám zdá milý či zaujímavý. Nebyť môjho poondeného srdca, mali by sme toto a oveľa viac.

Musím sa sústrediť na prítomnosť. Možno sa budúcnosti nedožijem, ale môžem žiť tu a teraz.

Hoci dosť ťažko vyženie smrt' z hlavy – veru, teraz to nie je srdce, ale hlava –, keď vidím, ako okolo nás prejde štyridsiatnik s ceduľkou LINKA SMRTI PRIVOLÁVA KONIEC SVETA. Akože fajn, Linka mu nevonía, ale tvrdí, že spôsobí koniec sveta? To je trochu prehnané. Nie je však jediný. Odkedy na začiatku mesiaca svetu oznámili spustenie Linky, takíto apokalyptici pokrikujú o vriacich oceánoch, ničivých búrkach, prepadnutej zemi a mestách v plameňoch. Chápem, že katastrofické a dystopické knihy sú teraz v móde, ale ľudia by sa fakt mali krotiť.

Keď sa neustále obávajú smrti, ničíte si život, a napriek tomu sa jej kopa ľudí stále bojí.

Mám pocit, že naozaj prichádza koniec sveta.

V posledných dňoch sa do supermarketov vlámalo rekordné množstvo lupičov, ktorí sa zásobili konzervami, balenou vodou a toaletným papierom. Priveľa ľudí sa rozhodlo vraždiť hlava-nehlava, veď ak sa naplní predpoveď o konci sveta, doživotie predsa nepotrvá dlho. Nič ma však nezasiahlo tak hlboko ako príbehy o tých, ktorí si vzali život, lebo sa rútime do budúcnosti plnej neznámeho.

Tie úmrtia ma nasrali.

Ako môže mať Linka smrti prístup k týmto informáciám a nijako nezabrániť vraždám alebo pomôcť samovrahom? Tak to vraj nikdy ani nemalo byť. Linka smrti tvrdí, že nedokáže predvídať dôvod niečej smrti, iba ich pripraviť na ich posledný deň. Nanešťastie, keď sa niečie meno objaví v ich záhadnom systéme, má svoj osud napísaný čiernym na bielom a neskôr aj na náhrobnom kameni.

Linka smrti možno nie je vševediaca, ale mne sa veľmi uľaví. Ak nedostanem správu, že tento deň je môj posledný, budem môcť žiť bez obáv a nie tisíckrát si overovať, či mi niečo nenaserie srdce a nespôsobí zástavu. Rovnako ma už nikdy nezaskočí smrť blízkych, ako keď som mal deväť. Rodičia vtedy šli do mesta na stretnutie a zomreli, keď do južnej veže Svetového obchodného centra narazilo lietadlo. Vtedy ešte, samozrejme, nemali Linku smrti, ale navždy ma bude mátať predstava, že si v istej chvíli uvedomili, že zomrú.

Zažením srdcervúce myšlienky do pozadia.

Linka smrti mi zaistí, že už nikdy neprešvihnem rozlúčku.

Teda šancu rozlúčiť sa.

Viem a v hĺbke duše cítim, že nemám veľa času.

Kým môžem, musím ešte stihnúť veľa prvých a možno aj posledných chvíľ.

VALENTINO PRINCE

22.22

Linka smrti mi nemôže zavolať, lebo som sa na ňu neprihlásil. Niežeby mi dnes aj zavolali, môj život sa ešte len začína.

Dnes som vstal z popola.

Znovuzrodenie je pre niekoho z Phoenixu v Arizone veľmi trefné. Kde lepšie zreštartovať život ako v New Yorku. Z Údolia slnka do Veľkého jablka. Tak dlho som o meste sníval, že som sa zosypal, keď som si vytlačil letenku a uvidel na nej Letisko Phoenix Sky Harbor → Letisko LaGuardia. Tento jednosmerný lístok znamenal, že už nikdy neuvidím svojich rodičov a môžem si vybudovať nový domov so svojou sestrou dvojčaťom.

Asi som si na ten let nemal rezervovať sedadlo pri okienku. Robil som všetko preto, aby som nespanikáril, keď sa lietadlo rozbehlo po vzletovej dráhe a vystrelilo do neba. Bolo mi to prd platné. Kým sa budovy, cesty a kopce strácali pod oblakmi, plakal som. Spolusediaci si o mne nepochybne myslel svoje. Tým viac som si želal, aby vedľa mňa sedela moja sestra, ako sme to plánovali, než sa jej na poslednú chvíľu naskytna pracovná príležitosť. Našťastie Scarlett poletí prvým nočným letom do nášho nového bytu.

O päť hodín neskôr, keď som zbadal New York, všetko do seba zapadlo, hoci som ešte nikdy nevidel jeho mrakodrapy a parky. Po pristátí som dotiahol kufor k taxíkom, kde všetci nešťastne

vyčkávali, ale ja som bol nadšený, že sa konečne poveziem v klasickom žltom taxíku, ktoré som vídaval na televíznej obrazovke a v reklamách v časopisoch. Keďže som celú cestu neprestajne sledoval život na uliciach, vodičovi bolo jasné, že som tu nikdy nebol. Keď som z auta vystupoval na chodník, cítil som sa ako vo filme, akoby sa okolo mňa mali blýskať foťáky. Na to ešte bude dosť času.

Od dneška, od tejto chvíle si môžem hovoriť Newyorčan.

Možno by som mal radšej počkať, kým mi majiteľ bytu konečne odovzdá kľúče, aby som sa uistil, že ma inzerát na Craigsliste neoklamal. Kým čakám, obzerám si svoj malý kút štvrte Upper East Side. Od vedľa ma malá pizzeria láka vôňou cesnakových uzlov. Trúbenie áut odvedie moju pozornosť na ulicu, kde nejaký dedo kričí do mobilu, aby ho bolo počuť cez hudbu revúcu z baru na rohu.

Milujem hluk mesta.

Ktovie, či mi niekedy bude chýbať ticho mojej starej štvrte.

Za mnou sa otvorí dvere, z ktorých vyjde muž oblečený iba v bielom tielku, basketbalových šortkách a papučiach. Zazera na mňa spod rednúcich čiernych vlasov a hustých fúzov.

„Ideš dnu, či čo?“ spýta sa ma.

„Zdravím, som Valentino. Nový nájomca.“

Muž ukáže prstom na moje kufre. „To je mi jasné.“

„Čakám na správcu bytu.“

Prikývne, ale neodíde. Akoby čakal, kým vojdem.

„Vy ste Frankie?“

Znovu prikývne.

„Teší ma,“ odpoviem.

Neochotne mi potrasie rukou. „Tak sťahuješ sa alebo nie?“

Varovali ma pred nevrlymi Newyorčanmi, ale možno je Frankie len unavený. Koniec koncov je dosť neskoro. Zodvihnem kufre a vojdem. Dnes je teplo, ale hneď ako vojdem pochopím, prečo sa Frankie obliekol, akoby vyberal poštu pred svojím domom v Arizone. Je tu tak horúco, akoby som vošiel rovno do pece vedľa v pizzerii. Úzka chodba je vymaľovaná horčicovo žltou, ktorá kole oči, ale rešpektujem ich vkus. Na zemi pri nástenných poštových schránkach sa povalujú balíky čakajúce na vyzdvihnutie a smetný kôš je preplnený reklamnými letákmi, okrem iných aj na služby Linky smrti. Zdá sa, že v tejto budove sa im veľa ľudí neprihlásilo. Ja osobne tiež nie, lebo moji rodičia sú veľmi skeptickí, ale táto paranoja je ďalšia vec, ktorú mi dali a teraz sa jej musím zbaviť.

Frankie sa zastaví uprostred prvého schodiska. „Kde je zvyšok?“

„Zvyšok?“

„Tvoje dvojča.“

„Aha, priletí zajtra ráno.“

Frankie pokračuje hore schodmi. „Ak vám prídu ešte nejaké veľké balíky, postarajte sa o to, aby ste si ich včas vyzdvihli. Z vynášania vašich zásielok ma rozbolel chrbát.“

„Veľmi ma to mrzí.“ Nejaké veci, napríklad nafukovací matrac, paplóny, uteráky, panvice a hrnce, som si musel poslať vopred. No predpokladám, že najviac mu dalo zabráť tých päť škatúl s oblečením, topánkami a doplnkami, ktoré sú rovnako dôležité, ako mať na čom spať, kým mi v utorok privezú poriadny matrac. „Výťah je pokazený?“

„Nefunguje, odkedy to tu spravoval môj otec,“ odsekne Frankie.

Aha. Neviem, či je legálne inzerovať, že je v budove výťah, ak je len na okrasu, ale vyťažím z toho maximum. Roky driny

v malom rodinnom fitku ma na toto pripravili. Teperím sa s kuframi, ktoré som na letisku vážil, takže viem, že každý má cez dvadsať kíľ. Frankie mi neponúkne pomoc, ale to je v poriadku. Na treťom poschodí si spomeniem, že môj nový byt je na šiestom. Po chrbte mi steká pot a rozhodne už do konca života nemusím robiť cviky na nohy. Ku koncu lapám po dychu, ale... vlastne žiadne ale. Toto patrí k zasväteniu do mesta. Keď sa môžem pochváliť, že bývam na šiestom poschodí bez výťahu v štvrti Upper East Side, hneď sa cítim ako pravý Newyorčan.

V byte 6G ma nečakajú fanfáry. Žiadne privítanie v budúce, žiadne gratulácie k môjmu prvému samostatnému bývaniu. Frankie prosto otvorí dvere a ja nechám kufre v úzkej chodbe a nasledujem ho. Hneď naľavo je kúpeľňa, a hoci v nej určite budem každý týždeň tráviť hodiny rozsiahlou starostlivosťou o pleť, viac ma zaujíma, kde budem väčšinu svojho času žiť. Pri vchode do garsónky mi pod topánkami zavrzga drevená podlaha. Pri ľavej stene, kam sa chystám postaviť posteľ, stoja doručené škatule. Dve z okien majú výhľad na ulicu a tretie nad kuchynským drezom do susedovho bytu, ale to nie je žiadny problém. Cez týždeň kúpim závesy.

Najväčším problémom je však to, aký je tento byt malý. So Scarlett používame peniaze, ktoré naši odložili na vysokú, aby sme si splnili sny o modelingu a fotografovaní v nádeji, že sa nám z nich podarí vyžiť čo najdlhšie. Preto sme si vybrali túto garsónku.

„Na fotkách to tu vyzeralo väčšie,“ ozvem sa.

„Tie fotky som spravil ja,“ pochváli sa Frankie.

„Veľmi pekné fotky. Určite ste k inzerátu nahrali tie správne? Čakali sme viac priestoru.“

Zazrie na mňa. „Mali ste možnosť si to tu najskôr pozrieť.“

„To som tu ešte nebýval. Len teraz som prišiel.“

„To nie je môj problém. So sestrou ste sa tlačili už v bruchu, niečo hádam vymyslíte.“

Dúfajme, že garsónka sa prispôsobí našim potrebám ako matkina maternica.

Frankie má šťastie, že som mierumilovný typ. O Scarlett to nemôžem povedať, ale to zistí, až keď príde. Na druhej strane som v New Yorku prvú noc a už som rozpútal monumentálny spor s majiteľom bytu. Som si istý, že po skončení ročného prenájomu budem mať z tohto obdobia nespočetne veľa historiek pre všetkých kamošov, ktorých si nájdem.

Nieкто zaklope na dvere a vojde malý chlapec. Nikdy som nevedel odhadnúť vek. Má päť rokov a je na svoj vek vysoký alebo má desať a je veľmi nízky? Nieкого mi pripomína, ale ani za nič si neviem spomenúť koho.

Má na sebe pyžamo. Zamáva. „Ty si náš nový sused?“ usmeje sa na mňa.

„Áno. Volám sa Valentino.“

„Ja som Paz.“

„Super meno, Paz.“

„To je skrátene Pazito, ale tak ma volá len mama. Mne sa páči tvoje meno.“

Toto je najpríjemnejšie privítanie, aké som dnes večer zažil.

Kým sa mu stačím poďakovať, všimnem si, že naňho Frankie zazerá.

„Prečo nie si v posteli?“ spýta sa ho.

„Bojím sa Linky smrti.“

Frankie si pošúcha oči. „Linka smrti neexistuje. Choď spať.“

Paz má slzy na krajíčku. „Dobre, ocko.“ Šuchce sa k dverám, ale obzerá sa cez plece, akoby čakal, že si to jeho otec rozmyslí. No nestane sa to. Bez slova prejde po chodbe.

Najradšej by som Paza zastavil a utešil ho, že sa Linky smrti nemusí báť, ale nemyslím, že by som pred ním mal podkopávať Frankieho autoritu. Určite sa mi naskytne ďalšia príležitosť.

„Milý chlapec,“ poznamenám.

Frankie už Paza nespomenie, iba na kuchynskú linku položí dva zväzky kľúčov. „Veľký je od vášho bytu, stredný od dverí dole, malý od schránky. Bývam na konci chodby, ale neklopte pred deviatou ráno alebo po piatej večer.“

„Jasné. Veľmi pekne ďa...“

Frankie za sebou zabuchne dvere.

„... kujem, Frankie,“ dopoviem do prázdna.

Po Frankieho odchode nie je byt o nič väčší, ale, našťastie, už nie je ani taký chladný.

Pozriem sa na hodinky, lebo chcem dať videohovor so Scarlett. Je 22.31. New York je pred Arizonou o tri hodiny popredu, tak jej radšej zavolám teraz a dúfam, že ju zastihnem, kým pôjde fotiť veľkú párty Linky smrti vo Phoenixe. Zaplatia jej dosť na pokrytie nájomného na mesiac a zostane nám aj na cestovné a skromné obedy. Vytočím číslo a čakám, kým Scarlett zdvihne, no vtom cez kuchynské okno zbadám Frankieho. Jasné, že vidím do bytu práve jemu. Vyberá si z chladničky pivo, preto dúfam, že ho alkohol uspáva, lebo už je aj tak dosť neznesiteľný.

Keď Scarlett zdvihne a zbadám jej tvár, hneď je mi veselšie.

„Val!“ mobil si oprie o kúpeľňové umývadlo, aby sa mohla nalíčiť. „Si v našom novom domove?“

„Presne tak.“

„Ukáž, ukážd!“

Otočím kameru, aby si pozrela naše bydlisko. Netrvá to dlho.

„Zdá sa mi to alebo...“

„Nezdá. Je menšia, ako písali.“

„Scvrkol sa aj nájom?“

„Majiteľ doslova povedal, že sa nejako potlačíme, keď sme spolu vydržali v matkinom bruchu.“

„Keby som mala čas položiť maskaru a pretočiť oči, urobila by som to. O minútu musím fičať. Prosím, povedz mi, že pôjdeš na Times Square.“

Chceli sme osláviť predvečer spustenia Linky smrti spolu, ale prekazili nám to naše sny. Scarlett musí robiť a mne sa podarilo dostať do modelingovej kampane. To však Scarlett nezabráni ma prehovárať, aby som šiel na večierok Linky smrti na Times Square.

„Ja neviem, Scar. Tá zmena času...“

Scarlett zabzučí ako zvonček vo vedomostnej súťaži. „Nesprávna odpoveď. Prišiel si o tri hodiny, ale nie si unavený. Skús znovu.“

„Mal by som si pred zajtrajším fotením oddýchnuť.“

„Si príliš nabusený, aby si spal, Val. Takže namiesto toho, aby si sa prehadzoval na lacnom nafukovacom matraci, choď si užiť. Buď zažiješ historickú udalosť, alebo najväčší kanadský žart, aký sa kedy v tejto krajine odohral.“

„Chcel by som vidieť, ako sa zatvária mama s otcom, ak sa ukáže, že Linka smrti je skutočná.“

„Aj ja, ale nezostanem tu, aby som ich vyfotila.“

„Ideš na letisko priamo z večierka?“

„Rozhodne. Hlavne po tom, ako sa k tebe dnes správali.“

Stále som trochu v šoku. Bolí to, ako keď sa potknem pri behu a oškriem si kolená a lakty. „Vážim si tvoju solidaritu.“

„Bola by som hrozná dvojča a hrozný človek, keby som nebola na tvojej strane. Nenechajme sa nimi ovládať, od dneška na nich už ani nepomyslime. Onedlho ťa mama s otcom

nebudú môcť ignorovať, keď ich tvoja tvár bude strašiť po celej krajine, ešte aj v ich obľúbených časopisoch.“

„Určite zrušia odber.“

„Takže si vyhral. Teraz utekaj na Times Square, kým tvoj ksicht nesvieti aj tam.“

Nemýli sa. Zhlboka sa nadýchnem. „Kiežby si tu bola so mnou.“

„Ja viem, ale dnes nám zarobím na prvé lístky do prvého radu na Broadwayi.“

„Myslela si azda na mesačné nájomné.“

„Musíme aj trochu žiť.“

„Mne to znie ako trochu dost.“

„Tváriš sa, akoby to bol zlý nápad.“

„Presne.“

Presťahoval som sa, lebo odkedy som rodičom povedal o svojej sexualite, nedalo sa s nimi vydržať. Cítil som sa doma ako votrelec. Keď som ťahal kufre cez obývačku, myslel som si, že sa to zmení, ale nepovedali nič, ani keď im Scarlett pripomenula, že je to ich posledná šanca, kým odídeme na letisko. Zostali ticho, akoby mali len jedno dieťa. Uprene som hľadel na kríž nad vchodovými dverami a modlil som sa, aby spadol, keď za svojím starým životom tresknem dverami.

Sloboda by nám mala dať krídla, ale to neznamená, že nám nemôže zlomiť srdce.

Odteraz sa rozhodujem sám.

„Daj mi vedieť, ako je na párty,“ poprosím Scarlett.

Vezme bundu a zhasne. „Keď už sme pri tom, pred piatimi minútami som mala odísť. Ľúbim ťa.“

„Ja teba úplne rovnako,“ odvetím naším dvojičkovým spôsobom. „Chod' opatrne.“

„Ako vždy!“

Fakt vždy šoféruje bezpečne. To sa však nedá tvrdiť aj o ostatných.

V máji Scarlett skoro zabil nepozorný vodič. Strašili ma predstavy tohto hrôzostrašného sveta bez jej svetla. Sme spolu, odkedy sa narodila, dve minúty po mne. Už nikdy nebudem existovať bez nej. Dokonca aj dnes večer sa cítim zvláštne, pretože nie je v New Yorku, ale zvládam to, lebo viem, že je živá a zdravá vo Phoenixe. Radšej nech je na planéte na opačnom konci galaxie, len nech je v poriadku.

Operácia jej zachránila život, hoci rodičia tvrdia, že za všetko vďačíme Bohu. Vtedy som ďakoval jemu aj lekárom, ale teraz ma záhadné sily mätú. Rovnako ako Linka smrti, ktorá od nás očakáva dôveru bez akýchkoľvek dôkazov. V hĺbke duše jej chcem veriť, ale už som na vlastnej koži zažil, ako môže viera vypáliť. Na rozdiel od našich som otvorený iným názorom, ak si tým zaistím, že o sestru sčista-jasna neprídem. O pár dní možno zistíme viac.

Boh žehnaj tým...

Ešte si prenastavujem hlavu i srdce.

Veľa šťastia všetkým, ktorí sa v podstate stanú pokusnými králikmi Linky smrti.

Čo sa mňa týka, vstal som z popola a mám život pred sebou.

ORION

22.34

Ludstvo neprestane predávať, ani keď príde koniec sveta.

Väčšinou sú mi stánky so suvenírmí na Times Square ukradnuté, nepotrebujem magnetky s Empire State Building alebo kľúčenkú v tvare taxíka s mojím menom. (Niežeby sa niekto unúval niečo také vyrobiť pre úbohého Oriona.) Linku smrti predstavili verejnosti iba pred mesiacom, ale pouliční predavači tematických suvenírov si švihli. Zapaľovače s nápisom ZAPÁĽ SI, KÝM MÔŽEŠ, stampričky s nálepkou v tvare lebky, slnečné okuliare s červenými X namaľovanými na sklíčkach a rôzne tričká, čiapky a podobne. Celkom sa mi páči jedna čiapka a aj by som si ju kúpil, ale už mám na hlave šiltovku Yankees, ktorá patrila otcovi a tú nosím všade, kam sa pohnem. Nedal by som ju ani za nič. Dobre, prehánam, za zdravé srdce by som ju vymenil mihnutím oka, ale chápete.

„Veď to ani nie je vtípné,“ komentuje Dalma tričko s nápisom UMIERAM OD NEDOČKAVOSTI.

To je také otrepané. Najradšej by som ho spálil.

„Tak to si rozhodne nekúpim.“

Vtom si všimnem biele tričko, na ktorom je akoby písacím strojom na hrudi naklepané PRAJEM VÁM PEKNÝ POSLEDNÝ DEŇ! To sa celkom dá, aj keď si nemyslím, že počas posledného dňa môžete byť šťastní. Čo je na smrti

také skvelé? No ak vás to povzbudí, neberiem vám to. Aspoň budete mať bohovský suvení a budete sa ním môcť pochváliť, keď sa vás raz určite spýtajú, kde ste boli, keď spustili Linku smrti, tak ako sa pýtajú na útok na Dvojčky.

Hádam sa dnes nestane nič traumatizujúce.

Nepotrebujem v živote viac utrpenia.

Kúpim si ho a navlečiem na modré tričko, ktoré som zladil s obtiahnutými riflami. Toto tiež nevyzerá zle.

„Máš niečo?“ spýtam sa Dalmy.

„Migrénu,“ odpovie s mobilom v ruke. „Mama mi neustále vypisuje.“

Naša, teda vlastne Dalmina rodina, šla na týždeň navštíviť príbuzných jej nevlastného otca Floyda v Daytone v Ohio. Dnes nás prvýkrát nechali samých. Jej mama a moja poručníčka Dayana berie svoju úlohu veľmi vážne na počesť mojej mamy, jej najlepšej kamarátky z detstva.

„Len na nás dáva pozor,“ odpoviem. „Aspoň nám dovolila zostať.“

„Minúta ticha za Dahliu,“ vyhlási Dalma a zatvorí oči.

Smútime za prázdninovými plánmi jej nevlastnej sestry, ktorá sa nevyhla návšteve starých rodičov. Sú už takí starí, že im možno Linka smrti zavolá ako prvým. Moja *lita* a *lito* žijú v Portoriku, takže spolu voláme cez Skype, keď sú u nich moji bratranci a sesternice. Aj keď sme sa osobne stretli len niekoľko ráz, veľa to pre nich znamená, lebo vyzerám úplne ako môj otec. Až na mamine orieškové oči. Neopravujem ich, keď ma omylom oslovia Ernesto. Odkedy naši zomreli, zohrieva jeho meno mnohé zlomené srdcia.

Dalma prelomí ticho hlbokým povzdychom. „Cítim sa oveľa lepšie. Gracias.“

„Máš začo.“

„Pošlime mame fotku, nech vie, že žijeme.“

Dalma zapne selfie foťák na svojom novom iPhone 4 a točí sa, lebo sa jej veľmi nedarí nájsť pod všetkými týmito svietiacimi nápismi na Broadwayi správne osvetlenie. Zastaví sa, keď nájde ten správny uhol, a na pozadí nad nami vidno digitálne presýpacie hodiny.

Natlačíme sa na seba do záberu a usmievame sa, akoby sme si to tu brutálne užívali. Potom sa zabávame prezeraním fotiek, čo znamená, že ako posadnutý rozoberám každú drobnosť, ktorú na sebe neznášam. Dalma je krásna, desať z desať. Hnedé oči jej zvyrazňuje strieborná maskara, ku ktorej si zladila aj rúž, jej tmavá pokožka takmer žiari a čierne vlasy má spletené do uzla. O sebe môžem povedať asi len to, že mám meter osemdesiat, ale inak som nič moc. Páči sa mi farba mojich očí, ale nechápem, prečo mi ľavé viečko padá, akoby zaspávalo. Spod čiapky mi vytrčajú chuchvalce hnedých kučier, ktoré sa v tomto teple menia na slamu. Nevyzerá to dobre. Nos a líca mám ešte stále červené od minulotýždňového úpalu, ktorý som chytil na streche nášho domu. Keď vidím, akú mám dopraskanú spodnú peru, vytiahnem balzam. A bez ohľadu na to, ako často ľudia chvália moje ostré líčne kosti, stále si nadávam, že vyzieram vychudnuto a na prahu smrti. Dosť trefné.

„Nepáči sa ti,“ skonštatuje Dalma bez pýtania.

„Je mi to fuk. Aj tak je len pre nás.“

„Ak chceš, môžeme si spraviť ďalšiu.“

„Netreba.“

Ideme ďalej, ale o desať sekúnd zase stojíme, aby sme si pozreli tombolu, v ktorej Linka smrti ponúka predplatné zadarmo. Keby nebol taký dlhý rad, hneď by som to skúsil, lebo sú

dost drahí. Nejaká pani vyhrá predplatné na mesiac za 275 dolárov. Môžete zaplatiť aj 20 dolárov na deň alebo 3 000 na rok. Napriek dosť vysokým účtom za moju zdravotnú starostlivosť investovali moji poručníci do ročného predplatného. Tie účty sú dosť divoké, ale aj tak zaplatili za ročné predplatné, pretože moja srdcová choroba si nedá pohov ani na jediný deň. To musí byť fajn, keď nemusíte toľko vysoliť a prihlásiť sa, len ak sa chystáte na nejaké dobrodružstvo, napríklad na zoskok s padákom alebo na rafting. (Asi by ste neskákali z lietadla ani sa nehádzali do divokých vôd, keby ste vedeli, že onedlho zomriete.)

Nanešťastie, poisťovňa predplatné Linky smrti nepreplatí, ale ak ste za vodou, asi vám to veľmi neprekáža.

„Čítala si ten článok, kde ľudia vyžadujú platinové členstvo?“ spýtam sa Dalmy.

„Nie. Chcem o tom počuť?“

„Skôr, či chceš niekomu jednu vraziť.“

„Ani nie, ale daj.“

„Nejakí posratí zbohatlíci sa dožadovali platinového predplatného Linky smrti, kde by im operátori volali ako prvým.“

Dalma zastane. „Kvôli takýmto zbohatlíkom nič dobré dlho nevydrží.“

Dayana s Floydom zatiaľ vysolili pätnásť tisíc zo svojich životných úspor za ročné predplatné pre celú domácnosť. Je im jedno, koľkí sme v poradí hovorov, hlavne aby zavolali skôr, než niekto z nás zomrie.

Tombolu sledujem, až kým neodíde sklamaný výherca jednodňového predplatného. Asi dúfal vo väčšiu výhru, zrejme si nemôže dovoliť zaplatiť za viac. Želal by som si, aby mnohé veci boli zadarmo a pridávam k nim aj Linku smrti. Ľuďom ide o život.

Presunieme sa s Dalmou k novým červeným skleneným lavičkám pripomínajúcim schody. Vďaka nim sa z Times Square stal akýsi mestský amfiteáter pre tých, ktorí si chcú oddýchnuť uprostred mestského ruchu. Diváci z nich pozorujú ženu na malom javisku. Rozpráva o zmenách, ktoré očakáva po spustení Linky, takže ju najprv považujem za ich zamestnankyňu. Potom zbadám tabuľu podobnú tej, ktorá stojí pred holičstvom, kde zo mňa robia človeka, ale tento nápis nesľubuje pekný strih a zdvihnuté sebavedomie. Stojí tam: PODEĽTE SA O SVOJ PRÍBEH. Nezastupuje Linku. Rozpráva o tom, prečo sa prihlásila. Keď dohovori o svojej skúsenosti s kosáčikovou anémiou, pracovníčka Linky smrti vyberie zo sklenenej misky na stole lístok s menom Mercedes a zavolá akési dievča na pódium rozpovedať svoj príbeh.

Už roky snívam o tom, aké by to bolo mať čítačku v kníhkupectve plnom neznámych ľudí, ktorí chcú počuť môj príbeh. Samozrejme, že by som tam chcel mať aj svojich priateľov, ale tí tak trochu musia prísť. Je niečo čarovné na tom, že by moje slová dokázali zvolať ľudí na jedno miesto. Asi nebudem žiť tak dlho, aby sa mi podarilo vydať vlastnú knihu či už román, novelu, alebo tú najtenšiu autobiografiu na svete. Čokoľvek! To však neznamená, že nemôžem využiť šancu porozprávať svoj príbeh tomuto publiku.

Idem za pracovníčkou Linky, napíšem svoje meno a hodím ho do sklenenej misky.

Toto je jedna z tých skúseností, ktoré môžu byť prvé a posledné zároveň.

VALENTINO

23.09

Keď som si vyžiadal najrýchlejšiu trasu na Times Square, Google mapy ma vysmiali.

New York sa preslávil svojou praktickou dopravou, ale večer pred spustením Linky smrti tu vládne čistý chaos, hlavne na Manhattane. Mohol som ísť šestkou a prestúpiť na nejakú kyvadlovú dopravu, ale táto cesta by odhadom trvala hodinu. Nenašiel som žiadne autobusy do centra, tak som si povedal, že bude najlepšie zohnať taxík. Vydal som sa smerom k Times Square a cestou som si skúšal privolať taxík, ako to robia vo filmoch, ale asi som na to šiel zle, lebo nikto nezastavil. Na polceste som sa podobne ako na schodoch k môjmu novému bytu zmieril s faktom, že sa do cieľa dostanem iba po vlastných.

Preto som vyrazil, a hoci by som s nadšením vyskúšal metro, prišiel by som o tento krásny výhľad. Prechádzam po Piatej avenue okolo vchodu do zoologickej záhrady v Central Parku, známeho hotela Plaza a Rockefellerovho centra, ktoré v decembri určite navštívim, aby som si pozrel preslávený obrovský vianočný stromček. Bolo naozaj vzrušujúce vidieť na vlastné oči toľko slávnych budov, ale cítil som sa osamelo. Teším sa, že to všetko zažijem so Scarlett a s novými priateľmi, ktorých časom spoznáme. Určite potom budem mesto vnímať inak.

Všetko závisí od perspektívy. Pri modelingu som sám sebou, ale to, ako vyzerám, závisí od toho, kto stojí za fotoaparátom. Niektorí fotografi nájdu uhly, z ktorých vyzerám skvele, iní nie. To, ktoré zábery ja osobne uprednostňujem, v konečnom dôsledku závisí od mojej perspektívy. No aj to sa časom mení, v priebehu rokov, mesiacov, týždňov, dní, hodín, ba dokonca minút. Dnes ráno, aj keď vlastne asi dnes večer, keďže som preskočil niekoľko časových pásem, som si bol istý, že nemôže byť nič krajšie, ako z lietadla sledovať blížiaci sa New York. Mýlil som sa. Nič sa nevyrovná pocitu, keď som prvýkrát uvidel Times Square.

Z oblakov všetko pripomína svet mravcov.

V uliciach som mravcom ja.

Obklopený týčiacimi sa budovami zakláňam hlavu ako pri fotení, pretože sa mi páči, ako mi vyskakuje ohryzok a aký mám dlhý krk. Teraz sa však nesnažím nájsť ten správny uhol, chcem sa kochať krásou okolo seba.

Po niekoľkých uliciach som prestal robiť fotky, lebo foťák v mobile nedokáže zachytiť krásu tohto mesta. Ráno, keď príde Scarlett, môžeme použiť jej riadny fotoaparát a zdokumentovať svoj nový život. Teraz však žijem v prítomnosti.

Keď vstúpim na Times Square, cítim sa ohromený, lebo z každého rohu srší život. Nejaký predajca sa mi snaží vnútiť napálené DVD s filmami, ktoré ešte stále hrajú v kinách. Obchody a reštaurácie sa tu na seba tak tlačia, že neviem, kde začať. Natočím pre Scarlett krátke video presýpacích hodín Linky smrti na obrovskej obrazovke, aj keď ich na YouTube asi neskôr nájdem v lepšej kvalite. Neďaleko odo mňa do seba štu-chajú dvaja muži, jeden z nich sa toho druhého snaží presvedčiť, aby svoje dlhy vyrovnali v hotovosti ešte skôr, ako zajtra

začne koniec sveta. Takže patrí k *nim*. Nemôžem uveriť, že som unikal všetkým tým konšpirátorom u nás doma, a hneď som na jedného natrafil na Times Square, ale v tom spočíva krása tohto mesta, však? Všetky cesty vedú do New Yorku. Aj pre modelov z Arizony, ktorí chcú posunúť svoj život na vyššiu úroveň a snívajú o tom, že všetci uvidia ich tvár na jednej z týchto obrazoviek.

Kráčam ďalej po námestí... nazývajú ho tak Newyorčania? Musím si to zistiť. Prejdem okolo niekoho v kostýme Iron Mana, ktorý sa rozpráva s fajčiacou ženou oblečenou v kostýme Elma. Elmova masívna plyšová hlava sa váľa po zemi ako odťatá. Už som sa do New Yorku po uši zamiloval. Nemôžem si pomôcť, musím si ich nenápadne odfoťiť a ukázať Scarlett pre prípad, že by sa to už nezopakovalo.

O chvíľu narazím na pódium, na ktorom stojí nejaký tínedžer. Čakám, že začne spievať, no namiesto toho žalostne rozpráva o mozgových aneuryzmách v jeho rodine a o strachu, že sa to príhodi aj jemu. Trochu vážnejšia téma, než som čakal na párty, ktorú ohlasovali ako oslavu života, ale potom si všimnem nápis PODEĽTE SA O SVOJ PRÍBEH, a je mi to jasné. Títo ľudia hovoria o tom, ako im Linka zmení život.

Nezaškodí si vypočuť, prečo sú ochotní vložiť svoju vieru do Linky.

Na tribúnach z červeného skla sa už nemám kam posadiť, ale pokojne postojím. Nájdem si miesto vedľa krásnej, parádne oblečenej černošky a pekného belocha, ktorému spod bejzbalovej čiapky vytíčajú kučery. Utiera si slzy z tváre a vyzerá, že sa každú chvíľu zosype.

Musí mať veľké srdce.

ORION

23.17

Tieto príbehy mi lámu srdce.

(Moje už aj tak dokaličené srdce.)

Lenže nedokážem prestať počúvať, aj keď mám pocit, že ma roztrhne na kúsky. Snúbenec jednej ženy zomrel pri autonehode cestou na ich svadbu. Niečie dieťa sa utopilo vo vani po tom, čo sa jeho starší brat vymkol, keď vynášal smeti. Najlepšiu kamarátku jedného dievčaťa dobodali na smrť na jej narodeniny, čím ich navždy poškvrnili. Staršiemu mužovi pre komplikácie počas tehotenstva zomrela manželka aj dieťa, a hoci Linka smrti nevie predpovedať osudy plodov, mohol sa aspoň pripraviť na tú neskutočnú bolesť. A nakoniec sirota ako ja, dievča, ktorého rodičia zomreli pri tornáde.

„Máme čas ešte na jeden príbeh,“ ozve sa pracovníčka Linky. Vyzerá na dvadsať a pôsobí dojmom mladej učiteľky, akoby sa chystala vyvolať posledného študenta. Siahne do sklenenej misky, pripravená vyloviť meno.

Musí vybrať moje.

Prosto musí, je to moja jediná šanca podeliť sa o môj príbeh a...

„Lincoln,“ zvolá.

Z červených lavičiek zostupuje chlapec, naozaj opatrne, akoby sa bál, že zakopne, spadne a zomrie, skôr ako stihne povedať svoj príbeh.

Skôr než zostane nevypočutý ako ten môj.

Lincoln sa úspešne dostane k mikrofónu a rozpráva o svojej rakovine, o tom, ako jeho mama a sestra usadené v hľadisku vďaka Linke prestanú utekať pred koncom, ktorý ho možno čaká.

Nie som na tom tak zle ako on, ale súcitím s jeho túžbou vzdať svoj boj.

Potom je koniec. Žena z Linky všetkým poďakuje za účasť a odíde v sprievode ochrankára. Všetci sa rozídu, aby ďalej žili svoje ťažké, komplikované životy.

„Mrzí ma to,“ ozve sa Dalma.

„Čo?“

„Že tá nevyvolali.“

Nepriзнаl som nahlas, ako veľmi to chcem, ale moja najlepšia kamoška ma chápe.

„V pohode,“ zaklamem.

Pozriem sa na digitálne hodiny na obrazovke a sledujem, ako sa v nich presýpa piesok, teda drobné čierne kocky. Až kým okolo mňa neprejde vysoký chalan v mojom veku (na vek mám nos) a nerozptýli ma. A tým myslím, že ma fakt rozptýli, lebo vyzerá neskutočne. Dívam sa, ako si sadá na opačnom konci lavičky a hľadí hore na hodiny ako na hviezdy.

Jeho príbeh chcem spoznať rovnako ako som chcel vyrozprávať ten svoj.

Srdce mi búši. Je šialené, že príťažlivosť dokáže byť taká vzrušujúca a zároveň nebezpečná, akoby pre mňa zosobňoval všetko dobré aj zlé.

Neviem, akej farby má oči, ale chcel by som to zistiť.

Je dosť bledý, ale možno len vyzerá ako beloch. Ako ja.

Myslím, že ak odignorujem jeho tmavé rozstrapatené vlasy alebo topánky s hrubou podrážkou, sme rovnako vysokí.

Je celkom svalnatý, má široké ramená, hrubý krk, ruky, ktorými určite ľahko premôže každého súpera, a vypracovaný hrudník, ktorý jeho tesnému čiernemu tričku dáva zabrať.

„Je niekto doma?“ Dalma na mňa luskne. „Čo to tam... aha.“

„Hej. Určite je model.“

„To tvrdíš o všetkých krásavcoch.“

„A vždy, keď sa mýlim, je to zločin proti ľudskej spoločnosti.“

Odvrátim zrak, aj keď veľmi nerád. Kurva, som slabý. Nevydržím ani sekundu, kým sa zase neotočím. Trochu dúfam, že ma neprichytí, trochu, že áno. Načo mi to je, možno ani nie je na chlapov, aj keď sa nebránim novým priateľom, najmä keď Dalma začne na jeseň tráviť šialene veľa času na výške, ale neviem, či by som zvládol byť v blízkosti niekoho takého krásneho a jednoducho sa nezamilovať a nemilovať ho až do smrti.

Pri mojom šťastí je to heterosexuálny turista a už ho v živote neuvidím.

A možno nie. Nie som jasnovidec, nemôžem nič vylúčiť.

„Mal by som sa mu prihovoriť.“

„Tento postoj sa mi páči, Očko, ale nerozmýšľal náhodou svojím vtákom?“

„Žeby som rozmýšľal srdcom?“

„Ani na to by som sa nespoliehala.“

„Mám z neho dobrý pocit. Nevyzerá, že si naposledy prišiel obzrieť mesto, predtým ako zalezie do podzemného bunkra, kde strávi zvyšok života, ani že by sa tu chystal všetkých vyvraždiť.“

„Na frajerov máš latku nastavenú príšerne nízko.“

„A ty by si ma mala podporovať.“

„Máš pravdu. Ak z neho máš naozaj dobrý pocit, tak nech sa páči.“

Začnem sa otáčať, ale hneď sa vrátim k Dalme.

Za tie roky sa mi už toľkokrát stalo, že som sa do niekoho v meste zabuchol, v herni, v Central Parku, v kníhkupectve, vo vlaku číslo päť, ale nikdy sa mi nepodarilo prepojiť fantáziu s realitou. Aj keď som niekoho poznal osobne, napríklad pár chalanov na strednej škole, nemohol som s tým nič robiť, pretože až kým sme minulý mesiac neskončili strednú, nikto okrem Dalmy nevedel, že som na chalanov.

Aj keď som sa otvoril svetu, stále neviem, ako nájsť dvere k druhým.

„Čo mu mám, doriti, povedať?“ spýtam sa Dalmy.

„Nechaj sa viesť srdcom, nie vtákom.“

„Srdcom, nie vtákom. Srdcom, nie vtákom,“ opakujem si.

Nechcem premeškať šancu pozdraviť tohto chalana. Pravdepodobnosť, že ho v New Yorku ešte niekedy uvidím, by bola jedna k... neviem, k nejakému veľkému číslu, ktoré by som počítal celé dni.

„To dám,“ poviem s nulovou istotou.

„Presne tak,“ odpovie Dalma s nulovou presvedčivosťou.

Rozhýbem sa a každým krokom vymýšľam novú otázku:

Odkiaľ si?

Si tu sám?

Vyzeraš ako Clark Kent. Už si sa niekedy prezliekol sa Supermana?

Si na tom ako ja? Aj tebe sa páčia chalani?

Aha, nie si? Nemáš náhodou identické dvojča, ktoré je?

Zrazu stojím pri ňom. Vyvalí ľadovomodré oči, ktoré ma tak šokujú, že prudko vdýchnem studený vzduch. Najprv čakám, že sa zľakne, ako som sa vydesil ja, keď som raz vyšiel z miestnej večierky a do úsmevu mi skočil nejaký biely chalan, ktorý sa mi vyhrážal, že ma zmláti, ak mu nedám peniaze a sladkosti.

(Domov som sa vrátil bez peňazí a sladkostí.) Tento chalan však nevyzerá, že by sa ma bál. Jeho plné pery sa rozťahnu do úsmevu a vo mne vzplanie oheň.

„Ahoj,“ pozdraví.

„Ahoj,“ zopakujem, akoby ma učil nový jazyk.

„Ako sa máš?“

Nemal by viesť konverzáciu, veď ja som prišiel za ním!

„Dobre, alebo aspoň tak, ako sa dá, predtým ako všetko zanikne.“ Sakra. Takto ho len odstraším. Mal by som mu radšej okamžite vysvetliť, že na žiadny koniec sveta neverím. „Niežeby som si myslel, že všetci zomrieme. Niektorí ľudia, samozrejme, musia zomrieť, nanešťastie tragicky... hej, tragicky... ale nemyslím si, že celý svet pohltia plamene alebo vybuchne, alebo čo.“ Pokúsim sa zhlboka nadýchnuť, ale mám pocit, že moje telo odmieta všetok vzduch, aby som mohol aspoň na sekundu zavrieť hubu. Z nejakého záhadného dôvodu som ho ešte neodstrašil. „Každopádne som sem prišiel, lebo si sa pozeral na hodiny a zaujímalo ma, či aj ty rozmýšľaš nad celým tým šílenstvom okolo Linky.“

Znovu sa pozrie na obrazovku. Ubehla ďalšia minúta, hoci mám pocit, že mi trvalo tisíc rokov, kým som sa dostal k pointe.

„Rozhodne premýšľam nad Linkou. A nad životom.“

„To je teraz v podstate to isté, nie?“

„Tak trochu.“ Postaví sa a znovu mi pozrie do očí. „Mimochodom, ja som Valentino.“

Kurník, to meno mu sedí. Neviem, čo tým myslím, ale mám stopercentnú pravdu a zbijem každého, kto mi bude protirečiť. Teda určite by som tú bitku prehral, keďže moje skóre je tak nula k miliónu, ale bojoval by som až do konca.

„Orion.“

„Sranda, si piaty Orion, ktorého som spoznal.“

„Vážne?“

Usmeje sa na mňa. „Nie.“

Fíha, som fakt sprostý. „Som príliš dôverčivý, to mi nesmieš robiť.“

„Haha, prepáč! Si prvý Orion, ktorého som stretol. Prisahám.“

Z toho, ako vyslovuje moje meno, mi horia líca. Stojíme tak blízko pri sebe, až mám pocit, že mi žily škrtia srdce a žiadajú výkupné. No Valentino vyzerá úplne v pohode, pochybujem, že ho moja prítomnosť rozrušila. Jeden pohľad na jeho plnú spodnú peru mi pripomenie, že tie moje sú popraskané, preto vytiahnem balzam, aby som to napravil. Pozoruje ma, ako si ho natieram, a musí si myslieť, že sa pripravujem na bozk, čo teda nie je pravda, ale tiež by mi to vôbec neprekázalo.

Doprdle, možno fakt rozmýšľam vtákom.

Navyše zo seba robím úplného osla.

Nemal by som teraz byť s Valentinom osamote.

„Dalma!“ zavolám ju, aby ma okamžite prišla zachrániť.
„Dalma, toto je Valentino.“

„Zdravím,“ podajú si s Dalmou ruky. Ja som sa k tomu ani nedostal.

„Rád ťa spoznávam,“ povie Valentino. „Tvoj priateľ...“

„Nie, nie, nie, nie, nie, nie, nie,“ Dalma sa zhlboka nadýchne a pokračuje, „nie, nie, nie, nie.“

Pozerám sa na ňu trochu, nie, veľmi urazený tým, koľkokrát to povedala. „Dobre, upokoj sa ani ja ťa nechcem.“

„Je ako môj mladší brat.“

„Mladší o dva mesiace,“ odvrknem.

„Tváriš sa, akoby sa svet nemohol skončiť počas tých dvoch mesiacov, kým si sa narodil.“

„Vždy to hovoríš, akoby si ma chcela dať zabiť.“

Nechápem, predvádzame sa pred Valentinom? Máme osemnásť, nie osem, ale ja som ho videl prvý, prvý som ho pozdravil a prvý som sa pred ním strápnil. Ja to s ním skúsím prvý.

Našťastie sme ho ešte úplne neodradili.

„Rozhodne sa hádate ako praví súrodenci,“ skonštatuje Valentino, ale nemyslí to v zlom. „S mojím dvojčaťom to máme rovnako.“

Dobrý bože, je ešte jeden.

Prinúti ma to zamyslieť sa, či som už zomrel a prešiel do posmrtného života, v ktorom sú dvaja Valentinovia. Možno s Dalmou vôbec nemusíme súperiť, každý si domov zoberieme jedného a budeme žiť šťastne až do smrti.

Počkať, trochu predbieham.

„Dvojča brata či sestru?“

„Sestru,“ odpovie, čo znamená, že bitka o jeho srdce stále pokračuje.

„Kde je teraz?“

„Scarlett je doma v Arizone.“

Doma. Takže tu nežije.

Presne pre toto by som sa mal krotiť.

Ako spisovateľ vždy rozprávam príbehy ešte predtým, ako viem, o čom sú, nechávam sa unášať a premieňam slová na vety, vety na odseky, odseky na kapitoly, kapitoly na romány. Tie vám možno dovoľia improvizovať, ale v živote vám vaša predstavivosť môže pripraviť srdcervúci koniec.

„Dost' naprd, že príde o takú párty,“ snažím sa neznieť príliš sklamané. Nemal by som sa na ľudí tak rýchlo naviazať.

„Vlastne šla fotiť párty vo Phoenixe. Zajtra ráno priletí, aby sme si spolu užili New York.“

„Koľko sa zdržíte?“

„Práve som sa pristáhoval,“ odpovie Valentino. Znovu sa rozhladne po námestí.

Jeho slová mi rozbúchajú srdce. Rovnako ako jeho úsmev.

Valentino priam žiari šťastím, keď si ako čerstvý Newyorčan obzerá mesto. Ktovie, ako dlho na to čakal. Mesiac, rok, desať-ročie, celý život? Bolo to v Arizone zlé? Potrebovali Valentino so Scarlett zmenu? Čo je s ich rodičmi či poručníkmi? Sťahujú sa s nimi? Mám kopec otázok a možno mi chvíľu potrvá, kým dostanem odpovede, ale viem, že už na to budem mať čas.

„Vitaj v meste,“ ozve sa Dalma. „Takže dnes si tu sám?“

„Hej, pred pár hodinami som priletel a hneď som vyrazil na párty.“

„Ak chceš, môžeme ti robiť spoločnosť,“ navrhnem.

„To by bolo super. Určite vám nebudem prekážať?“

„Čo si. Aj tak tu zatiaľ nikoho nepoznáš.“

„Náhodou som celkom populárny. S domácim sme najlepši kamoši.“

„Neviem sa dočkať, kedy ho stretnem.“ To odo mňa bolo opovážlivé.

„Vlastne je príšerný, ale aj tak ma musíte niekedy navštíviť,“ usmeje sa na mňa tým prekliatym úsmevom.

Dobre, dobre, dobre, ak z tohto nič nebude, tak už nikdy neurobím prvý krok. Budem od budúceho priateľa vyžadovať, aby na hrobe mojich rodičov prisahal, že ma miluje, a rozhodne mu nepoviem, že je prázdny, aby mu ani nenapadlo klamať.

Ale nemyslím si, že to bude nutné, keďže sa mi z Valentina podlamujú kolená.

Stačí jeden úsmev, aby ma očaril.

VALENTINO

23.32

Som tu prvú noc a už som si našiel priateľov.

Priateľov s peknými menami a s krásnymi tvármi.

Pozerám sa na Oriona, ktorého tvár by sa hodila na všetky obálky časopisov, a na jeho orieškové oči, ktoré už zrejme za taký krátky život videli priveľa. Keď sa začervena, uvedomím si, že naňho zízam už dosť dlho. Som si celkom istý, že je gay. Možno aj bisexuál, v každom prípade sa mu stopercentne páčia chlapi. Samozrejme, nie je nič zlé na tom, že to na ňom vidím. Závidím mu, že smie žiť otvorene. Mal by som mu nejako dať najavo, že aj ja som na chalanov.

„Čo sa ti zatiaľ v New Yorku najviac páči?“ spýta sa Orion.

Mohol by som o tom rozprávať celú noc. „Chcem zažiť všetko, prosto žiť ako turista a byť vďačný za každý deň.“

„Máš správny postoj,“ pochváli ma Dalma. „Milujem to tu, ale mnohé ma už prestalo baviť.“

„Napríklad?“

„Predstavenia v metre. Najskôr sú super, ale potom ťa to prejde a zasa sa sústreďíš na to, čo si robil, kým prišli tanečníci.“

„A modlíš sa, aby ťa nekopli do tváre,“ dodá Orion.

Zmôžem sa iba na: „Dúfam, že pre mňa nestratia čaro.“

Orion si zrejme všimne, že sa mi z očí vytráca nadšenie.

„Nenechaj sa nami zdeptať, my sme rodení Newyorčania. Ty z toho budeš vždy a všade mimo.“

„Presne podľa plánu.“

„Na New Yorku je úžasné práve to, že sa nikdy nedá stihnúť všetko.“

„To je úžasné?“

„To teda. Vďaka tomu sa vždy niečo nájde. Nová štvrť, kde v každom kúte objavíš nejaký príbeh. Ak chceš, rád budem tvoj sprievodca.“

Usmievam sa a teším sa na Orionove vlastné príbehy, ktoré mi cestou porozpráva. „To znie super. Veľká vďaka.“

„Pohoda.“

Okolo nás prejde veľká skupina ľudí v zelených tričkách a čelenkách. Vyzerajú, akoby pricestovali v čase z osláv Dňa svätého Patrika, ale ja viem, čo sú zač. Veria na mimozemšťanov a sú presvedčení, že o polnoci sa vynorí ufo, aby ich unieslo. V Arizone ich je plná kopa. Väčšinou sú neškodní, aj keď v každej skupine sa, samozrejme, nájdu čierne ovce, ale realita ich dobre prefacká, keď sa ráno zobudia na Zemi a budú musieť ísť do práce a platiť dane.

Chcem ich odfotiť pre Scarlett, no vtom sa ma Dalma na niečo spýta.

„Meníš na jeseň školu?“

„Vlastne som vysokú presunul na druhú koľaj. Rozhodol som sa ísť za svojím snom.“

„A to je?“ spýta sa Orion.

Stále som trochu nervózny, keď niekomu hovorím, čo robím, pretože ľudia to môžu odsudzovať, a ak to platí aj pre Oriona a Dalmu, je lepšie zistiť to teraz, kým sa na nich príliš

nenaviažem. Už sa nemôžem obklopovať ľuďmi, ktorí mi nedovolia byť samým sebou. „Som model.“

Orionovi sa rozžiaria oči a obráti sa na Dalmu. „Hovoril som ti!“

„Ty si si to nemyslela?“ spýtam sa jej.

„Jasné, že si pekný, ale Orion o každom peknom chalanovi tvrdí, že je model.“

„Neviem, či mi to má polichotiť alebo nie.“

„Rozhodne hej,“ preruší ma Orion. Potom sa začervená. „Samozrejme, že tvoja tvár by mala byť všade.“

„Vďaka, že veríš vo mňa a v moju tvár.“

„Za málo. Kde sme ťa mohli vidieť?“

Na toto vedia odpovedať len veľmi slávni ľudia a to ja určite nie som.

Minulý rok som dostal prvú ponuku na fotenie náhrdelníkov s menovkami, a aby ma už vôbec nebolo poznať, dali mi náhrdelník s menom Leo. Potom som sa objavil v brožúre pre školu Prescott College, čo bol môj prvý aj posledný raz na vysokoškolskej pôde, pretože na ich školné nemám dosť bohatých rodičov. Potom niekoľko menších reklám, v ktorých som hral staršieho brata, hráča bejzbalu, študenta autoškoly či zamestnanca Jaskyne netopierov vo Phoenixe v Paradise Valley.

No ak sa ma onedlho niekto spýta to isté, odpoviem tým, že mu ukážem tento kút New Yorku.

„Zatiaľ nie, ale...“ Mávnem rukou na Times Square a predstavujem si svoju tvár hore na veľkých obrazovkách aj dole na plagátoch v metre. „Zajtra ráno začnem pracovať na svojej prvej národnej kampani. Je to pre kolekciu queer oblečenia od queer dizajnérov, ktorí vyrábajú špeciálne veci celoročne, nielen počas mesiaca hrdosti LGBTI komunity. Pre mňa ako

homosexuálneho chalana, ktorému by v detstve nedovolili obliecť si žiadny z týchto kúskov, to veľa znamená.“ Vidím, ako sa Orion usmieva, akoby ho vyhlásenie, že som gay, tešilo rovnako ako mňa skutočnosť, že som to zo seba dostal. Vždy budem úprimný, bez ohľadu na to, kto s tým má problém. „Dúfam, že táto kampaň mi zmení život.“

Orion mi milo zatlieska. „Gratulujem, Valentino! To je mega.“

Dalma sa pridá. „Môžeme sa chváliť, že sme ťa poznali, keď si začínal.“

„Rozhodne. A čo vy? O čom snívate?“

Prestal som sa ľudí pýtať, na ktorú školu chodia, či kde pracujú. Pamätám si, aké to bolo, keď ma ľudia súdili za to, že neštudujem, alebo mi opakovali, že modeling nie je spoľahlivé povolanie, kým nezarábate milióny. Raz sa k tomu dostanem, ale niekde začať musím.

„Píšem poviedky,“ odpovie Orion.

„To je úžasné! Aké?“

„Akože žáner? Hlavne divné fantasy, občas sci-fi, jednu rozprávku.“

„Môžem si ich niekedy prečítať?“

Dalma sa zasmieje. „Veľa šťastia!“

Orion sa zatvári zahanbene. „Možno jedného dňa. Tak trochu si ich nechávam pre seba.“

Tuším, že za tým bude viac, ale nechcem naňho tlačiť. „V pohode. Ak si to niekedy rozmyslíš, rád si prečítam niečo z tvojej tvorby.“ Obrátim sa k Dalme. „Takže tu máme modela, spisovateľa a...“

„Som programátorka,“ odvetí.

Úprimne by som ju tiež tipoval na modelku. Preto by sme nemali súdiť knihu podľa obalu.

„Chcem sa venovať aplikáciám, ale zatiaľ som nerozlúštila ich kód.“

„Je programovanie také ťažké?“

„Ale nie, myslela som to metaforicky, nie doslovne. Programovanie je jednoduché.“

„Dalma sa nevie rozhodnúť, akú aplikáciu má spraviť.“

Je zvláštne, že hoci nie sú súrodenci a už vonkoncom nie dvojčatá, vzťah Dalmy a Oriona mi pripomína môj vzťah so Scarlett. Jasné, hádajú sa, ale sa aj dopĺňajú, akoby medzi nimi existovalo nejaké magické telepatické spojenie.

„Čo tak novú hru?“ navrhnem. Na svojej Nokii som stále hral hada, ale odkedy som prešiel na iPhone, nič ma v obchode s aplikáciami neoslovilo.

„Hry ma bavia, ale ja chcem vytvoriť niečo úplne nové,“ vysvetľuje Darma. „Úprimne povedané, snažím sa vymyslieť niečo na spôsob Linky smrti. Niečo svieže a nadčasové.“

Takže nepatrí k tým v zelených tričkách. Dobré vedieť.

„Ojoj,“ zatiahne Dalma.

Nervózne sa poobzerám. „Čo ojoj?“

„Keď spomenula Linku, zostal si ticho,“ vysvetľuje Orion.

Dalma vyzvedá: „Neveríš na Linku?“

„Poviem to takto. Neverím, že ma o polnoci unesú mimozemšťania.“

Orion sa zasmieje. Pri smiechu si zakryje ústa rukou a nakloní sa dopredu. Zaujímalo by ma, prečo skrýva svoj úsmev. Tipujem, že kvôli tomu naštrbenému zubu. Nie je to veľmi vidieť, ale vďaka svojej práci si takéto veci všímam. Po podpise zmluvy s agentúrou Future Star Model Management som si nechal dorobiť spodný zub, aby som sa lepšie predal. Orion by si ho s dobrým zubným poistením mohol dať spraviť.

„Ale ani na Linku neveríš,“ dopovie Dalma.

„Nemám na čo veriť,“ bránim sa. „Zakladateľ nám neposkytol žiadne dôkazy.“

„Veľa teórií, žiadne odpovede,“ prisvedčí Dalma.

„Podľa mňa je za tým mágia, musí byť,“ poznamená Orion.

„Nie, je to nejaká neskutočne presná veda,“ nesúhlasí Dalma.

„Podľa mojich rodičov je za tým diabol,“ dodám.

Mágia, veda, diabol. Medzi nami nenájdete žiadneho mimozemského fanatika.

„Dobre, nedostatok dôkazov chápem,“ začne Orion, „ale nie je nejaký dôvod, prečo by si sa chcel prihlásiť? Prepáč, to je trochu osobné. Nemusíš odpovedať, ak nie si prehnane otvorená osoba, veď sa vlastne nepoznáme.“

„Nazval by som nás budúci kamoši,“ odpoviem.

„To sa mi páči.“

„Zdôveruješ sa bežne budúcim kamošom?“ spýta sa Dalma.

Prikývnem. „V skratke, v máji mala moja sestra Scarlett vážnu autonehodu. Nechápal som, keď mi zavolali, že ju vezú do nemocnice. Je to moja sestra, moje dvojča. Perfektný vodič. Priznávam, že ja za volantom občas esemeskujem, ale Scarlett nikdy. Mobil má vypnutý a sleduje cestu. Vrazil do nej nepozorný vodič.“

Je nefér, že môžete urobiť všetko správne a aj tak sa vám niečo stane, lebo niekto iný urobí jednu nesprávnu vec.

„Dopekla,“ súcíti Orion.

„Nevedel som si predstaviť, ako by som bez nej žil. Bolo to desivé. Ešte aj tie najobyčajnejšie činnosti by bez nej boli nemožné. Nemohol by som za oboch sfúknuť sviečky na našej narodeninovej torte alebo zabudnúť, že pravá strana gauča je automaticky jej.“